

га се е занимавалъ съ пжтописъ, не фейлетоненъ, а основанъ върху подробни студии за земитѣ и тѣхното население, съ възможното вѣрно изображение физиономията на покрайнинитѣ, на населението и на неговия културенъ и икономиченъ животъ.

За историята на балканскитѣ земи следъ покоряването имъ отъ Турция останаха голѣми срѣдовѣковни архиви само на двѣ мѣста, въ Света гора Атонска и въ Дубровникъ. Архивата на нѣкогашната (до 1808 г.) дубровнишка република се пазѣше отъ австрийското правителство много строго; причина за това станаха нѣколкото кражби на документи следъ падането на републиката, па и по-късно. Съ помощта на приятелскитѣ връзки на баща си съ генерала Родичъ, тогавашенъ губернаторъ на Далмация, К. Иречекъ успѣ да си отвори вратитѣ на тази архива. Той работи тамъ отъ августъ до ноемврий 1878 г., тъкмо презъ времето на босненската окупация, и повторно презъ ваканцитѣ на 1879 г. При второто си посещение бѣ и въ Бока Которска, въ Цетинье и Требинье. Огромниятъ събранъ историченъ материалъ му зададе нова цель въ живота. Като пръвъ резултатъ отъ ровенето му въ дубровнишката архива бѣ студията за търговскитѣ пжтища и западналото вече рударство въ Сърбия и Босна презъ срѣднитѣ вѣкове, възъ основа най-вече на непознати до тогава дубровнишки грамоти (*Die Handelsstrassen und Bergwerke von Serbien und Bosnien während des Mittelalters*, въ изданията на крал. чешко общество на наукитѣ 1879). Въ Гласника на сръбското учено дружество (1879, часть 47) обнародва една отъ най-старитѣ сръбски грамоти, договора на послешния кралъ Стефанъ Първовенчани съ дубровничанитѣ около 1215 г. Въ едно дубровнишко списание по настояването на многобройни нови мѣстни приятели обнародва статия за стремжитѣ на старитѣ дубровничани, особно въ 15 столѣтие, да разширятъ своитѣ граници ((*Slovinac* 1879). Студията му за власитѣ и мавровласитѣ въ дубровнишкитѣ паметници (въ изданията на чешкото крал. общество на наукитѣ 1879) обърна вниманието на романиститѣ върху изчезналитѣ сегарумъни въ планинитѣ на адриатическото крайбрѣжие. Тържествената сказка за Босна и Херцеговина презъ срѣднитѣ вѣкове, която държа въ главното общо събрание на музейното общество, излѣзе въ *Časopis Českého Musea* (1879). На по-широкото общество съобщи своитѣ пжтни впечатления за Дубровникъ въ *Osvěta* (1879), а за римския Епидавръ, предшественика на Дубровникъ въ *Světozor*. Отъ 1878 г. взимаше участие съ библиографски прегледи на литературата върху южнитѣ славяни въ берлинскитѣ „*Jahresberichte für Geschichtswissenschaften*“, въ които работи, съ прекжсвания, дори до последно време.

Ала стоянето му въ Прага не бѣ за дълго. При всички свои научни работи, които високо се ценѣха на всѣкжде и